

ஐந்தாம் புரட்சியின் முக்கியமான கால கட்டத்தில், தங்களது தலவிதியை தசேத்தின் தலவிதியோடு இணைத்துக் கொண்டு போராடிய சீன இளைஞர்களின் கதையை இது. 1931 முதல் 35 வரையிலான கொந்தளிப்பான இச்சமூகத்தில் தான் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, வலது மற்றும் இடது திசை விலகல்களாகக் கெதிராக தன்னையே புனரமைக்கப் படுமாய் சிசுத்து வந்தது. இந்தப் பிண்ணனியில், வர்க்கப் போராட்டம் எனும் உலகைகளத்தில் புடம் போடப் படுவதற்கு முன்வந்த சீன இளைஞர்களின் வரலாற்றுச் சித்திரமே இந்நாவல்.

1931 இல் சீனாவின் வடகிழக்கு மாநிலங்களை ஜப்பான் ஆக்கிரமித்தது. அப்போது சீனாவை ஆண்டு கொண்டிருந்த சியாங்கேஷே எனும் பிற்போக்கு ஆட்சியாளன், ஜப்பானுடனான போரில் தோல்வியடைந்து பின்வாங்கினான். தசேத்தைச் சமூகத்திருந்த இவ்விரண்டு அபாயங்களையும் எதிர்த்து, தசேப்பற்றுமிக இளைஞர்கள் போராடினார்கள். இதன் முத்தாய்ப்பாக, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1935 பிசம்பர் 16இல் பீகிங் நகரத்தில் மாபெரும் அரசியல் எழுச்சி ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்தியது. இதற்கு இடையிட்ட காலத்தில் அரசியல் அரங்கிலும், கட்சியின் தளத்திலும், தனி மனிதர்களுக்குள்ளேயும் நடந்த போராட்டங்களின் உயிர்த்துடிப்பான பதிவே இந்நாவல். இப்போராட்டங்களினிடாக, மனிதகுலம் இதுவரை கண்டும், கேட்டும் இராத, உயர்ந்த, பண்பட்ட வார்ப்புகளாக பல கம்யூனிஸ்ட்டுகள் உருவானதன் இரத்தமும், தசையுமான வரலாறு இது.

கதையின் நாயகர்கள் எவரும், "பிறவி நாயகர்கள்" அல்ல; காலத்தை எதிர்கொண்ட

2 / 8

தனோழர் களின் உயிர்த் துடிப்பான வாழ்க்கைகளையும் அறிகிறோம்.

கோமிண்டாங் போலீ சிடம் பிபிபட்டல சியாசுவான், தன் மீ தான சித்திரவதகைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு, பிற தோழர்களுக்கு ஆபத்து எனத் தெரிந்தவுடன் துடித்துப் போய், கட்சிக்கு தகவல் அனுப்ப முயல்கிறார். அவர் மபிந்தாலும், தோழர்கள் காப்பாற்றப் படுகிறார்கள். லீ வயெ என்ற தோழர், உற்சாகத்துடன் விளையாடச் செல்லும் விளையாட்டு வீரனைப் போல மற்றவர்களிடம் வற்றிப் பெற வாழ்த்துத் தெரிவித்து, கைகுலுக்கி விட்டு, துக்கமடைகைக்குச் செல்கிறார்.

புரட்சிகர இயக்கமோ கம்யூனிசமோ, பலருக்கு இது போன்ற பரவசமூட்டும் தருணங்களில் தான் அறிமுகமாகிறது. இந்நிகழ்ச்சிகளையும், மனிதர்களையும் நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கின்றனர் சிலர். பலருக்கு இத்தியாகம், நம்பிக்கையூட்டிகளர்ச்சியூட்டுகிறது. வாசகர்களுக்கு இந்த எழுச்சி உணர்வு தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் தம்மை கதாபாத்திரமாக மாற்ற வேண்டியுள்ளது. அதாவது புரட்சிகர நடமாற்றத்தில் இறங்க வேண்டியுள்ளது.

புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிதான் தீர்வு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலும், இன்றைய சமூக அமைப்பு அளிக் கும் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி தான் மட்டும்தான் தப்பித்துக் கொள்ளலாம், எனக் கருதுபவர்கள் இன்று மட்டுமல்ல, அன்றைய சீனத்திலும் இருந்தார்கள். நடந்ததர வரக்கத்தின் இதத்கயை சிந்தனையைக் நாவலில் வகை மாதிரியாக வருபவன் சநிங். இந்த அநீதியான பறிக் கப்பட்ட வாய்ப்புகளை உதறிவிட்டு கம்யுனிஸ்ட்டாக மாறுபவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக அவனது நண்பனான லோ டாஃபாங்கைக் கஹலாம்.

தாயின் பாசம், காதல், பிப்பு ஆகியவற்றுக்காக சஞ்சனையைக் குவியலும் தனது முடிவிலிருந்து பின் வாங்குகிறார் சபிங். அவனது நண்பனும், கட்சித் தோழனுமான லோடாஃபாங், ஒரு நிலப் பிரபுவின் மகன்; அவனது தந்தை நான்கிங் நகரத்தில் அரசு பதவிக்கு வர இருக்கிறார்; இந்நிலையில் கட்சி ஒரு ஆர்ப்பாட்டத்திற்கு அறிகை வலவிடக்கிறது. மற்றவர்களை அணிதிரட்டும் சபிங், தான் மட்டும் கலந்து கொள்ளாமல் நழுவுகிறான். தலமைறவாக இருக்க வேண்டிய லோடாஃபாங் சபிங்நிலையைப் புரிந்து கொண்டு பின் தோழர்களைக் காப்பதற்காகக் களத்தில் இறங்கிச் சண்டையிடுகிறான். பின்பு வடகிழக்குப் போர்முனையையும் விரைகிறான். இருவரும் நண்பர்கள்தான் என்றாலும், நடமாற்றத்தில் தோழர்களாகச் செயல்படவில்லை என்றே கூறுகிறார்கள்.

நடமைமுறை வலகைகளில் தோய்த்துப் பார்க்காத எவரும் எவ்வளவுதான் மார்க்கசிய லெனினியத்தைக் கற்றுத் தரேந்தாலும் அற்பக காரணங்களாகக் காக்கட்சியை விட்டு விலகத் தான் நேரிடும். அவர்கள் கோடிக் கணக்கான மக்களின் விடுதலையைத் தீர்மானிக்க உதவும் சித்தாந்தத்தை, தமது சூயநலனாகக் காக்கவிடுவார்கள். அவர்கள் தலைவர்களாக அமையும் போது, தமது தவறையே ஒரு சித்தாந்தமாக நியாயப்படுத்துகின்றனர். மலே கமிட்டி தோழராக வரும் தய்யி அன்றைய சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சாகசவாதத்தை முன் வைத்த லிஸான் பிரிவைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர். ஆரம்பத்தில் சாகசவாதத்தை கிளர்ச்சியிட்டும் முறையில் பசுபவர், இறுதியில் எதிரியின் உபசரிப்பில் மயங்கிக் கட்சிக் குத்துரோகமிழகை கிறார். ஓரே மச்சில் புரட்சி, இல்லையேல் வீழ்ச்சி என்று இரு கடகைக் கோடிகளாகும் சலெலும் இவர்களைத் தான், இடது சந்தர்ப்பவாதிகள் என்று லெனின் அழகை கிறார்.

முப்புத்துகளில் சில மாதங்களே தலமையில் இருந்த லிஸான் சாக்சப் பிரிவைப் பரிசீலித்து, விமர்சிக்கத் தவறியதால், கமோமிண்டாங் அரசு கட்டவிழ்த்து விட்டவென்பது பயங்கரவாதத்திற்கு கட்சி ஆட்பட்ட நேரந்தது. இதனால் "நடெம் பயணம்" என்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க போராட்ட இடப்பெயர்வின் மூலம், கட்சி தனது மிச்சமிருக்கும் உறுப்பினர்களைக் காப்பாற்றியது. நடெம் பயணத்தின் மத்தியில் 1935 ஜனவரியில் நடந்த சூன்யீ மாநாட்டில் கட்சி தனது தவறான பாதைகூறித்து சூயவிமரிசனம் செய்து கொண்டது. பல இலட்சம் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கட்சியே தன்னையே சூயவிமரிசனம் செய்து கொள்ளும் போது, தனிப்பட்ட அறிவாளிகளோ தன்னையே மூன்றாண்டுகள் தவறாக சூயவிமரிசனம் செய்ய மறுக்கின்றனர். மூன்றாண்டுகளாக நடுக்கமாக மாறியவருமான பயல் பிங் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

'''கம்யூனிசம் கிறது கட்டி விஷயமில்ல; தத்துவரீதியா அது ரொம்ப தளெவில்லாதது; வறெறியோ ரொம்ப துரத்தில் இருக்குது... அது தவிர நீ கதை சயெயப்படலாம்; உன்னோட தலை துண்டிக் கப்படலாம் கிற அபாயத்துல எப்பவும் இருக்க! இதிலிருந்து தப்பிக்க ஒனக்கு ஓரளவு அதிர்ஷ்டம் இருந்தாலும், கடும்யான ஒழுகுததோட இருக்கணும்; நிபந்தனையில்லாம தலமைக்குக் கட்டுப்படணும்; அதனாலதான் நான் அதிலிருந்தலெல்லாம் வளெயிறேட்டனே'' என டாவோசிங்கிடம் "அறிவுரை' கற்றுவாள் பயலீ பிங். காரியவாதம், பிழைப்புவாதம், சந்தர்ப்பவாதம் என்று பல வறோ பயெர்களில் இருக்கும் தனது சொந்த வாழ்க்கை சூயநலங்களைப் புனிதப்படுத்துவதற்கு, முன்னாள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் வகைகும் இவ்வாலகளாவிய வாதத்தை தமிழகத்தின் பல அறிவுஜீ விகளிடமும் காண்கிறோம். சூயநலத்திற்கு தசேப் பிரிவினை ஏது?

பய் லீ பிங் மீ தான காதல்தான் சஃநிங்கை சஞெ சனேகைக் கு சலெ வதிலிருந்து விலக வதைத் தது. அன்று மாலையே கோமிண்டாங் இராணுவம் அவனகைக் கதைது சயெ துவிடும். சிறை வாழ் வும் , அங்கு கண்டறிந்த ததோழர்களின் அர்ப்பணிப்பும் , தியாக உணர் வும் அவனதைத் ததோழராகப் பட்டதைத் துட்கிறது. சயுநலம் மிகுந்த பய் லீ பிங்கின் அழகை விட, அனவைருக் கும் விடுதலையைத் தரப் போகும் கம்யூனிசத்தின் அழகு, அவனை சஞெ சனேகையில் கொண்டு சரே ப்பதற்குக் காரணமாக அமகிறது.

நிலைப்பிரபுக்களிடமிருந்து தன்னகை காப்பாற்றும் யு யுங் சவேனை முதலில் காதலிக்கிறாள் டாவோசிங். இந்த முதல் செயலுக்கு மலே, அவனது முற்போக்கு முடிந்து விடுகிறது. கட்சியில் சேர்ந்து தோழராக வலனை செய்யும் டாவோசிங்களை முதலில் நாசுக்காகவும், பின்பு நரேடியாகவும் கண்டிக்கிறான் யு யுங் சவே. இதற்கு மலே இங்கு காதலுக்கு இடமில்லை என்பதால், அவனை விட்டு விலகுகிறாள் டாவோசிங். இதே போல தய்யு ஒரு துரோகி எனத் தெரிந்தவுடன் அவனுடனான காதலதைத் துறக்கிறாள் டாவோசிங்கின் தோழியான சியாவோயன்.

யஃ யஃங் சயேபைப் பிரிந்து ததோழராக வலேலை சயெய்யும் டாவலோ சிங்கிற்கு லஃ சியாசுவானின் ததோழமையுடன் கஃபிய ஆளும்மை, ஓர் மலெலிய காதலதைத் ததோற்றுவிக்கிறது. மரணத்திற்கு முந்தைய சிறைக் கொட்டியில் இருக்கும் லஃ சியாசுவான், டாவலோசிங்கிற்கு கடிதம் எழுதுகிறார். "கடந்த ஆண்டுகளில் கொட்டுஞ் சிறையில் இருந்த போது உலகின் மிக முன்னேறிய வர்க்கத்தின் பரோளியாக நீ மாறிவிடுவாய் என்று நான் முன்னோக்கிப் பார்த்தேன். புரட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களில் ஒருவராகவும் இருப்பாய் ததோழரே. வெற்றியின் நரேத்தை விரைவுபடுத்துவதற்காக, ஓவ்வொரு நாளும் கம்யூனிஸ்டுகள் இரத்தம் சிந்துகிறார்கள்; உயிர்த்தியாகம் செய்கிறார்கள். அன்புத் ததோழரே, அன்பு டாவலோசிங், எனது முறை விரைவிலே வரக்கூடும்..."

இரண்டு கடிதங்களாகக் கும்பிடயில் தான் வாழ்க்கை குறித்த கண்ணோட்டத்தில் எவ்வளவு வறோபாடங்கள்! தசேத்தின் விடுதலைக் கான முயற்சியால் குடும்ப வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சி மறந்து விட்டது என்று புலம்புகிறது ஒரு கடிதம். இன்னொரு கடிதமோ தான் கொல்லப்பட்டாலும் தன் காதலி போராட்டத்தை தொடர்ந்து சமீபத்தில் கமரம் ரமாக விரும்புகிறது. மக்களது விடுதலை என்ற எதிர்காலக் கனவுக்காக, நிகழ்காலத்தின் துயரங்களைப் புன் சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் கமரம் ரமாக, மனித வாழ்க்கையின் மூலமையைத் தங்களது வாழ்க்கையில் அடக்கிறார்கள்.

""இருள்ளைவிட ஓளி வலிமையானது; அற்ப கண்ணத்தனை விட பருந்தன் மனை வலுவானது; சூயநலத்தனை பொதுநலமும், துயரத்தனை மகிழ்ச்சியும் வற்றி கொள்ள வண்டும். உண்மையான மனிதனாக நாம் வாழ்வண்டும். இதையே நான் எனது எழுத்தில் வலிப்படுத்த முயற்சி செய்திருக்கிறேன்", எனத் தனது முன்னுரையில் கூறிப்பிடுகிறார் நாவலாசிரியர் யாங் மோ. ஆம், முற்போக்கு, மக்கள் நலன், சமீப அக்கறை, மாற்றம், புரட்சி என்ப பசேபவர்களதைத் தொடர்ந்து துரத்தும் மூதற்புள்ளி இதுதான். அதுதான் இந் நாவலின் எளிய மாந்தர்களைக் கட்ட மாபரும் நிகழ்வுகளைச் சாதிகும் போராளிகளாக மாற்றியிருக்கிறது.

தனிநபர்களின் வழியாகவோ அல்லது எந்திரகதியிலான விவரங்கள் அடிப்படையிலோ வரலாற்றை பபிக் கப் பழக்கப் பட்டிருக்கிறோம். நாவலோ ஒரு உயிர்த்துடிப்பான வரலாற்றுப் பின்னணியில், பல்வற்று வரக்கப் பின்னணியிலிருந்தும் வரும் மனிதர்களை வதைத்து, மனித வாழ்க்கையின் மாறத்துடிக் கும் பரோட்டத்தின் காட்சியை ஒரு மாபெரும் ஓவியமாக தீட்டுகிறது.

இந்த ஓவியத்தில் மழை எழும்போது நாவலின் பாத்திரங்கள் கடந்த காலத்திற்கு மாத்திரம் உரியவர்கள் அல்ல, நிகழ் காலத்தில் நம் மிடையேயும், நமக்குள்ளேயும்

